

BULETIN PAROHIAL

BISERICA SF. NICOLAE
SI SF. GHEORGHE
NEW YORK

BISERICA SF. NICOLAE SI SF. GHEORGHE NEW YORK

Doamne Iisuse Hristoase, Lumina lumii și Învierea noastră, Te laudăm și Îți mulțumim pentru că ai biruit moartea și ai adus viață veșnică celor ce cred în Tine. Întărește-ne, Doamne, ca lumina Învierii Tale să nu apună în inimile noastre, ci să ne călăuzească pașii în fiecare zi. Dă-ne putere să trăim această perioadă cu dragoste, iertare și nădejde, urmându-Te pe Tine cu credință vie și inimă curată. Amin.

CUVÂNTUL PREOTULUI PAROH

Hristos a Înviat !

După ce am trăit cu bucurie și cutremur sfânt Praznicul Învierii Domnului, suntem chemați acum să păstrăm în inimi lumina pascală, ca pe o flacără vie care nu se stinge în fața încercărilor vieții. Învierea nu este un simplu eveniment istoric, ci taina care dă sens întregii noastre existențe.

Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „Toți să ne veselim astăzi! Și cel ce a postit, și cel ce n-a postit, bucurați-vă astăzi, căci masa

e plină și nimeni să nu plece flămând de la ospățul credinței!” Această chemare nu este doar pentru o zi, ci pentru o viață întreagă trăită în lumina Învierii.

Perioada de după Paști este o vreme a întăririi, o vreme a luminii, în care Hristos Se arată ucenicilor, dar și nouă, celor ce Îl căutăm cu inima sinceră. Este o vreme a recunoașterii – precum Toma, care a căzut în genunchi și a rostit cu smerenie: „Domnul meu și Dumnezeuul meu!”

Sfântul Grigorie de Nyssa ne învață că „Învierea este începutul unei noi creații în om – nu doar trupul înviază, ci și sufletul se trezește din moartea păcatului.” Să nu lăsăm această trezire să fie zădărnicită de întoarcerea la rutina și păcatele trecutului.

În aceste săptămâni post-pascale, Evanghelia ne arată întâlniri ale Domnului cu oamenii: cu femeile mironosițe, cu Luca și Cleopa pe drumul spre Emaus, cu Petru pe țărmul Tiberiadei. În fiecare din aceste episoade, Hristos ne învață că El vine către cei care Îl caută, care Îl plâng, care se îndoiesc, care au căzut. Și fiecăruia le spune: „Pace vouă!”

Sfântul Simeon Noul Teolog spune că „fiecare suflet care a văzut lumina Învierii trebuie să devină el însuși lumină pentru alții”. Așadar, iubirea, iertarea, slujirea aproapelui și rugăciunea sinceră nu mai sunt opționale, ci devin modul firesc de a trăi în Hristos cel Înviat.

Frați și surori, să trăim cu conștiința că Hristos este viu și între noi. În fiecare Liturghie, în fiecare spovedanie, în fiecare faptă bună, El se face prezent. Să nu uităm: „Cu noi este Dumnezeu, înțelegeți, neamuri, și vă plecați, căci cu noi este Dumnezeu!” (Isaia 8:10)

Să pășim cu această nădejde, păstrând în suflet pascalul „Hristos a înviat!” nu ca pe o formulă trecătoare, ci ca pe un legământ de viață veșnică.

Amin.

Sfântul Ioan Gura de Aur : Cuvânt la Învierea Domnului nostru Iisus Hristos

Mulți pun întrebarea: pentru ce Hristos nu S-a arătat iudeilor îndată după învierea Sa ? Dar aceasta este o întrebare de prisos și nefolositoare. Dacă Hristos ar fi nădăjduit că ei prin aceasta s-ar fi întors la credință, negreșit El n-ar fi pregetat, după învierea Sa, a Se arăta tuturor.

Cum că ei n-ar fi crezut nici când El li S-ar fi arătat după învierea Sa, o dovedește învierea lui Lazăr. Acesta murise de patru zile, așa că putea și trecuse în putreziciune. Dar Hristos l-a rechemat la viață înaintea ochilor iudeilor, și iarăși i-a deșteptat; însă cu toate acestea, El n-a putut a-i aduce la credință; dimpotrivă, i-a făcut mai mari vrăjmași ai Săi. Căci ei au venit și voiau pentru aceasta a-L omorî. Dacă ei n-au crezut în El când a sculat din moarte pe un altul, nu s-ar fi înfuriat ei oare asupra Lui mai tare, când El li S-ar fi arătat iarăși ca înviat ? Ei prin aceea negreșit nu s-ar fi îndreptat, ci necucernicia și osânda lor ar fi sporit. Așadar pentru ca El să-i scape de o tulburare de prisos, nu S-a arătat lor, ci numai ucenicilor Săi; căci El i-ar fi expus la o mai mare pedeapsă, dacă după răstignire S-ar mai fi arătat lor.

Așadar, El S-a retras de la ochii lor, pentru ca să-i cruțe, dar S-a arătat lor prin minunile Apostolilor Săi. Era totuna ori să fi văzut pe Cel înviat, ori să fi auzit pe Petru grăind slăbănogului: „în numele lui Iisus Hristos, scoală-te și umblă” (F.A. 3, 6).

În adevăr, aceste minuni ale Apostolilor, săvârșite în numele lui Hristos, erau dovada cea mai puternică despre

învierea Domnului, convingând despre învierea Sa mai mult decât arătarea Sa personală. Aceasta se adevărește din următoarele: Hristos a înviat și S-a arătat ucenicilor Săi, dar totuși și între aceștia s-a găsit unul, care nu voia să creadă în învierea Domnului, adică Toma. El dorea chiar ca, înainte de a crede, să pună degetul său pe semnele rănilor și cu mâna sa să poată pipăi coasta Domnului. Acest ucenic petrecuse cu Domnul în curgere de trei ani, mâncase cu Domnul de-a pururea la o masă, văzuse cele mai mari semne și minuni, auzise pe însuși Domnul vorbind, iar și acum, când el a văzut, pe Domnul înviat, nu voia să creadă, până ce mai întâi nu a văzut semnele cuielor și rana cea pricinuită de suliță! Spune-mi mie, în asemenea împrejurări ar fi crezut oare toată lumea, dacă ar fi văzut pe Cel înviat ? Cine ar putea cuteza să afirme aceasta ?

Dar noi putem încă și din o altă împrejurare a dovedi că minunile Apostolilor ne conving despre învierea lui Hristos mai puternic decât privirea însuși a înviatului. Când poporul a auzit cum a zis Petru către slăbănog: *„în numele lui Iisus Hristos, scoală-te și umblă”*, au crezut mai multe mii (F.A: 4, 4).

Acel Apostol, Toma, a văzut pe Cel înviat, și totuși nu voia să creadă; dar acești vrăjmași ai lui Hristos au văzut minunea lui Petru, și pentru ea au primit credința.

Așadar, această minune a trebuit să-i fi convins despre înviere mai lămurit și mai puternic decât însăși privirea. De aceea minunile și semnele Apostolilor sunt dovada cea mai puternică despre învierea Domnului. De aceea zice El însuși: *„Adevăr, adevăr zic vouă, cel ce crede în. Mine va face aceleași, lucruri, pe care Eu le fac, ba încă și mai mari va face”* (In. 14, 12). Căci fiindcă între acestea urmase

răstignirea și mulți prin aceea se scandalizaseră, de aceea acum era trebuință de minuni mai mari.

Dacă însă Hristos, după repausarea Sa, ar fi rămas într-un mormânt, și într-un moarte, precum afirmă, iudeii, și n-ar fi înviat, nici s-ar fi înălțat la cer, atunci nu numai că minuni mai mari nu s-ar fi putut face în numele Lui, dar nici una.

Luați aminte, că în cele zise se cuprinde dovada cea mai îndestulătoare a învierii lui Hristos. Repet încă o dată: Hristos, în cursul petrecerii Sale pe pământ, a săvârșit semne și minuni, a sculat morți, a vindecat leproși, a alungat duhurile cele rele, după aceea a fost răstignit și, după cum afirmă iudeii, nu a mai înviat.

Ce trebuie să răspundem noi acum iudeilor? Noi trebuie să le zicem: Dacă Hristos nu a înviat, cum pare după răstignirea Lui au putut să se facă în numele Lui încă mai mari minuni decât acelea pe care le-a făcut El însuși? Niciodată n-a făcut cineva după moartea sa lucruri mai mari decât în viața sa; însă după moartea lui Hristos, numele Său a lucrat minuni care, după fel și însușire și în tot chipul au fost mai mari, căci niciodată în timpul vieții Domnului umbra Sa n-a sculat morți, dar umbra Apostolilor, prin puterea lui Hristos, a făcut aceasta de mai multe ori.

Și iarăși minunile după înviere au fost mai mari, căci la minunile cele de mai înainte era însuși poruncitorul, iară după răstignirea Sa, chiar slugile Lui numai cu numele Lui au făcut minuni încă și mai mari și mai înalte, așa că prin aceasta puterea Sa a strălucit și mai tare și mai slăvit. Căci aceea, că un altul numai prin chemarea numelui lui Hristos a făcut minuni, este mult mai mare decât când El

singur ar fi săvârșit minunile. Vedeți, iubiților, că minunile Apostolilor după învierea Domnului au fost mai mari decât minunile lui Iisus Hristos însuși?

Nu este oare aceasta o îndestulătoare dovadă despre înviere? Căci precum am și zis, mai adeverez o dată: dacă Hristos a murit și nu a înviat iarăși, atunci ar fi trebuit să înceteze și minunile Lui; dar în fapt ele nu numai n-au încetat, ci au urmat încă și mai mari și mai slăvite, adică acele săvârșite prin Apostoli. Iară dacă Hristos nu-ar fi înviat, atunci nici Apostolii nu ar fi putut săvârși în numele Lui astfel de minuni; căci era una și aceeași putere a Domnului, care lucra minunile atât înainte, cât și după răstignire, unele prin însuși Domnul, altele prin Apostoli. Dar pentru ca dovada învierii să fie cu atât mai clară și mai adevărată, de aceea a trebuit ca minunile cele de după înviere să fie mai presus decât cele dinainte.

Dar de unde știm noi, întreabă cel necredincios, că Apostolii au săvârșit astfel de minuni în numele lui Iisus? Din Sfânta Scriptură, răspund eu. Dar tu nu voiești a primi această dovadă și tăgăduiești că Apostolii au făcut minuni; atunci recunoști tu într-înșii o putere a lui Dumnezeu încă mai mare, căci ei atunci fără minuni ar fi întors tot globul cel mare al pământului la cunostința dumnezeieștilor adevăruri, în adevăr, aceasta ar fi fost cea mai mare și mai extraordinară minune, ca niște oameni săraci, neînsemnați, neînvățați și nevoiași, în număr numai de doisprezece, să facă următori ai lor, fără minuni, așa de multe cetăți și popoare, așa de numeroase provincii, principii și domnitori, învățați și oratori, ba mai tot globul pământului!

Dar poate tu ai dori să vezi și astăzi săvârșindu-se minuni ? Ei bine, eu îți voi arăta niște lucruri asemenea, ba încă și

mai mari decât cele de mai înainte, nu numai un înviat, nu numai un orb făcut să vadă, ci tot pământul, care s-a eliberat din întunericul amăgirii, îți voi arăta nu numai un lepros care s-a curățit, ci atâtea popoare întregi care s-au curățit de lepra păcatului, prin baia renașterii.

Ce minune mai mare dorești, tu, omule, când vezi o schimbare atât de mare și așa de repede urmată ? Voiești tu să știi cum a făcut Hristos tot globul pământului să vadă ? Iată: mai înainte oamenii priveau lemnul nu ca lemn și piatra nu ca piatră; ei numeau dumnezei aceste lucruri fără de viață, dar credința i-a învățat cine este Dumnezeu; căci numai prin credință poate fi pricepută această ființă veșnică și fericită.

Voiești tu să mai ai încă o dovadă despre înviere ? Prefacerea cea mare, care s-a săvârșit în duhurile Apostolilor după înviere; această prefacere este o dovadă pentru învierea Domnului, încă mai mare decât faptele cele minunate ale Apostolilor. Este îndeobște constatat că chiar omul care în cursul vieții sale a fost iubit, după moartea sa adeseori nu se mai pomenește. Dar dacă cineva nu a fost cu destulă inimă bună către un om în viață, și încă 1-a și părăsit, cu atât mai sigur îl va uita după moarte. De acolo vine că nu este nimeni care în curgerea vieții părăsind pe prietenul sau pe învățătorul său, după moartea lui să-1 prefere la orice altă și să-1 pună mai presus de toate, și mai cu seamă când ar vedea că din această dedare și din această râvnă a sa ar ridica asupra-și mii de primejdii. Dar vezi că , aceea ce aiurea niciodată nu se face, s-a făcut la Hristos și la Apostoli. Ei, pe cand El încă trăia, s-au lepădat de El și L-au părăsit, la prinderea Lui ei au fugit și s-au depărtat, iar acum, după ce El a suferit nenumărate batjocuri și defăimări, ba chiar

și moartea pe cruce, acum ei îl prețuiesc și-L înalță mai presus de toate, încât pentru mărturisirea numelui Lui ei cu bucurie jertfesc însăși viața lor.

Însă, dacă Hristos după moartea Sa nu ar fi înviat, cum ar fi fost cu putință ca aceia, care în timpul viețuirii Lui fugiseră de primejdie, acum, după moartea Lui, de la sine să se arunce în primejdii nenumărate ? Toți odinioară fugiseră, iar Petru se lepădase de Domnul de trei ori, chiar cu jurământ. Și acest ucenic, care în timpul viețuirii lui Hristos se temea de o biată slujnică, încât de trei ori se lepădase de Domnul său, la urmă chiar prin jurământ, acum, după învierea Domnului, așa de neobișnuit s-a schimbat, încât el nu se înpăimântă nici de toată lumea, ci public, în mijlocul a tot poporul, predica, despre Cel răstignit și îngropat, că a înviat a treia, zi din morți și S-a înălțat la cer.

Aceasta o face el acum fără de nici o frică și această schimbare a sa ne dovedește nouă, în faptă, că într-adevăr el a văzut pe Cel înviat. De unde a dobândit Petru această bărbăție ? De unde decât de acolo că el era deplin convins despre învierea lui Hristos ? Că el L-a văzut, a vorbit cu El și L-a auzit vorbind de cele viitoare, de aceea înfruntă el acum toate ostenele; știind că este vorba despre un Mântuitor viu, a dobândit acum un curaj mai mare și o putere mai tare, încât chiar a și murit pentru Hristos, și de voia sa a lăsat a se răstigni cu capul întors spre pământ. Așadar, când tu vezi că, după moartea lui Hristos, încă mai mari minuni se fac în numele Lui decât mai înainte și că ucenicii Lui acum îi sunt mult mai devotați decât înainte, că ei acum îndeobște vădesc o mai mare siguranță și în toate ocaziile se arată o schimbare atât de măreață și așa de admirabilă, fă singur

încheierea din aceste fapte și întâmplări, că prin moartea lui Hristos n-a fost totul isprăvit, că mai vârtos El a înviat, trăiește, și că El, Cel răstignit, pururea rămâne Dumnezeu cel viu și nemuritor.

Căci dacă El n-ar fi înviat, ucenicii lui n-ar fi putut, după moartea Sa, să facă minuni încă mai mari decât înainte. Cândva îl părăsiseră chiar Apostolii Lui, iar acum toată lumea aleargă la El, nu numai Petru, ci mii și mii de alții, care au viețuit mai târziu și nu au văzut ei înșiși pe Cel înviat, și-au dat viața lor pentru Dânsul, au fost decapitați și au suferit nenumărate patimi, spre a rămâne statornici în mărturisirea credinței lor întru Dânsul și a putea muri întru ea.

Dar cum putea Acela, care după socotința ta, o, necredinciosule, a rămas în mormânt și nu a mai înviat, cum putea acest mort a Se arăta așa de tare și așa de puternic în următorii Săi, îndemnându-i să-L adore, și mai bucuroși a suferi și a răbda toate decât a lăsa credința întru El ? Vezi tu cum toate acestea dovedesc nesmintit învierea Lui ? Minunile, care după moartea Lui s-au săvârșit și încă și astăzi se săvârșesc, dăruirea cea mare a ucenicilor, pe care au arătat-o ei atunci și pe care o arată și astăzi, primejdiile cărora s-au supus credincioșii, toate acestea sunt dovezi despre învierea Domnului.

De aceea, iubiților, să nu încetăm niciodată a lăuda și a proslăvi pe Cel înviat, ca să putem să ajungem la bunătățile cele veșnice și negrăite, prin harul și prin iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, căruia împreună cu Tatăl și cu de-viață-făcătorul Duh se cuvine cinstea și puterea, acum și pururea și în vecii vecilor! Amin.

Îndemnuri Pastorale Post-Pascale

1. Păstrarea bucuriei pascale

Bucuria Învierii nu este o emoție trecătoare, ci o lucrare duhovnicească permanentă. Sfântul Serafim de Sarov ne învață să întâmpinăm pe fiecare cu salutul: „Hristos a înviat, bucuria mea!” – o dovadă că bucuria pascală trebuie să locuiască în inima noastră mereu.

Sf. Ioan Gură de Aur spune: „Nimeni să nu plângă pentru că a păcătit, căci din mormânt a răsărit iertarea!” Aceasta este chemarea Bisericii: să nu ne întoarcem la tristețea păcatului, ci să pășim cu nădejde în lumina lui Hristos.

2. Participare continuă la viața liturgică

Fiecare duminică de după Paști este o etapă de întărire în credință: de la necredința lui Toma la mărturisirea Mironosițelor, de la suferința Slăbănogului la vederea orbului. Aceste Evanghelii sunt chemări personale.

Sf. Grigorie Palama ne spune: „Biserica este cerul pe pământ, în care Dumnezeu locuiește între oameni.” Așadar, să nu lipsim din acest cer, ci să-l căutăm cu foame sufletească.

3. Spovedanie și Împărtășanie regulate

Învierea ne curăță și ne deschide poarta vieții veșnice. Dar ca să intrăm, trebuie să lăsăm în urmă păcatul.

Sf. Simeon Noul Teolog spune: „Cel ce se apropie cu nevrednicie de Sfânta Împărtășanie, fără pocăință, nu primește viață, ci judecată.” De aceea, să nu neglijăm nici pocăința sinceră, nici Sfintele Taine, care sunt viață pentru suflet.

4. Exprimarea iubirii creștine în fapte

Adevărata credință se arată prin faptele iubirii. Dacă Hristos a murit și a înviat pentru noi, ce putem face noi pentru aproapele nostru?

Sf. Vasile cel Mare spune: „Dacă tu ai, dar fratele tău nu are, nu ești tu oare dublu dator?” Milostenia,

iertarea și sprijinul acordat celorlalți sunt dovada că Hristos a înviat în inima noastră.

5. Întărirea vieții de familie

Învierea aduce pace, iar pacea trebuie să înceapă în familie. Soții să se iubească, copiii să-și cinstească părinții, iar casele noastre să devină biserici mici.

Sf. Ioan Gură de Aur spunea: „Unde este rugăciune în familie, acolo este și Dumnezeu. Unde este Dumnezeu, acolo este pace.”

6. Educație creștină pentru copii

Copiii sunt oglinzi ale sufletelor noastre. Să le oferim hrană duhovnicească: rugăciuni, povești cu sfinți, dragoste și timp.

Sf. Ioan Gură de Aur îndeamnă: „Mai întâi deprinde-l pe copil să iubească Biserica, apoi toate celelalte se vor adăuga.” Perioada pascală este momentul ideal să-i aducem pe cei mici mai aproape de Hristos.

7. Aprofundarea credinței prin lecturi duhovnicești

Trupul se hrănește cu pâine, dar sufletul cu cuvântul lui Dumnezeu. Citirea zilnică din Noul Testament,

Viețile Sfinților sau scrierile patristice aprinde focul credinței.

Sf. Isaac Sirul spune: „Când citești cuvintele lui Dumnezeu, simți cum inima ți se aprinde, ca un rug nestins.”

8. Implicare activă în viața parohiei

Viața parohiei nu este doar o realitate administrativă sau liturgică, ci este o expresie vie a Trupului lui Hristos. Fiecare parohie este o comunitate a iubirii, un loc în care credincioșii se adună nu doar pentru a asista la slujbe, ci pentru a participa activ la viața Bisericii, trăind credința în comuniune și lucrare.

Sfântul Apostol Pavel ne amintește că „trupul este unul și are multe mădulare, iar toate mădularele trupului, deși sunt multe, sunt un singur trup, așa și Hristos” (1 Corinteni 12:12). Prin Botez, fiecare dintre noi a devenit mădular viu al acestui Trup, iar această apartenență implică responsabilitate și slujire.

Implicarea activă în viața parohiei nu înseamnă doar prezența duminicală la Sfânta Liturghie, deși aceasta este esențială. Înseamnă și a pune darurile personale în slujba comunității: a cânta în cor, a ajuta la curățenie, a organiza evenimente filantropice, a

sprijini pe cei în nevoie, a predă copiilor lecții de religie sau a participa la cercuri de rugăciune și lectură duhovnicească.

Sfântul Chiril al Ierusalimului spunea: „Biserica nu este o zidire moartă, ci o adunare vie a celor ce îl iubesc pe Hristos.” Această adunare vie devine mai puternică atunci când fiecare membru se simte parte a unei familii spirituale. Parohia este locul în care ne naștem duhovnicește, în care ne mărturisim păcatele, ne împărtășim cu Trupul și Sângele lui Hristos și creștem împreună cu ceilalți.

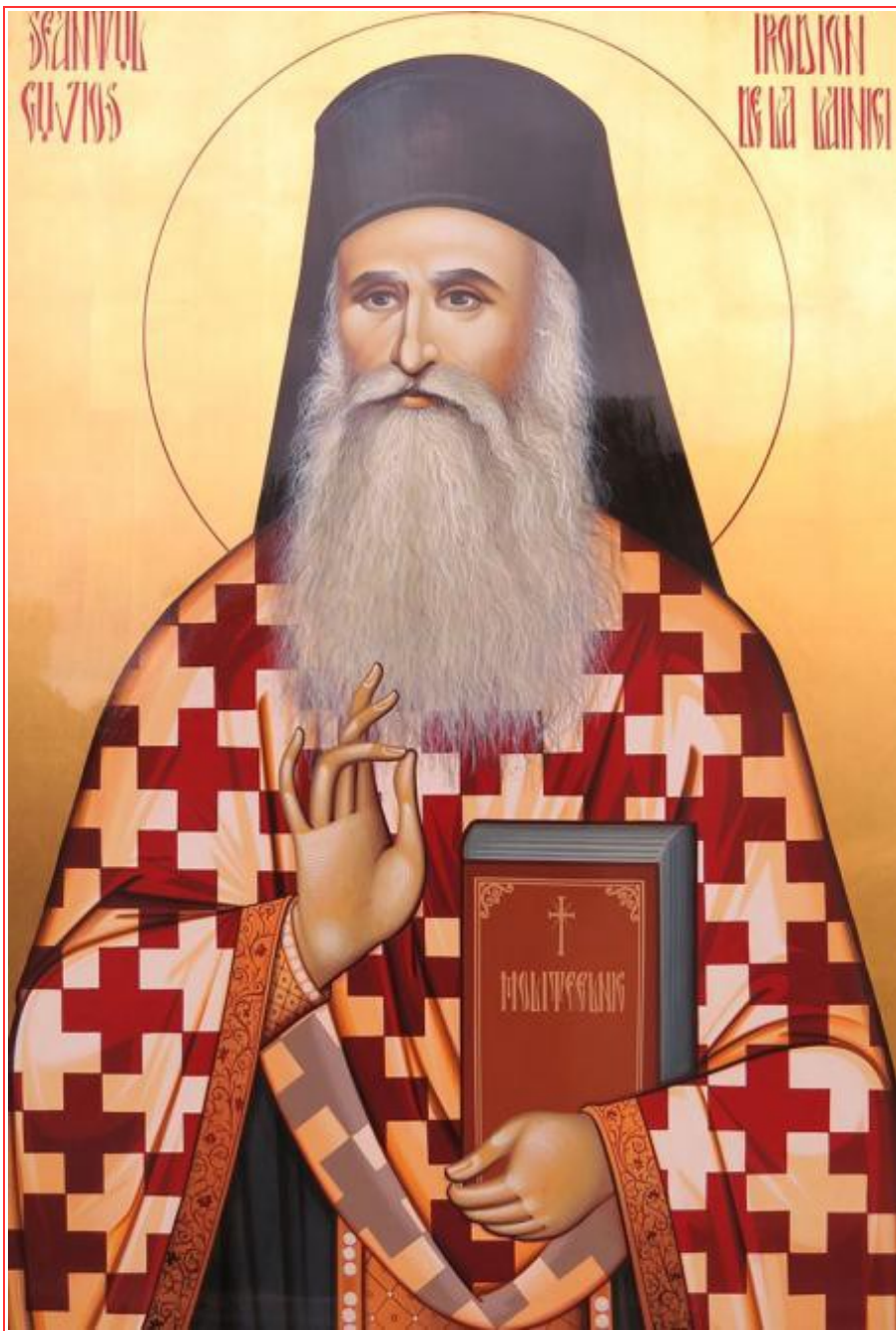
Implicarea în viața parohiei cultivă smerenia, dragostea și responsabilitatea. Atunci când slujim altora, învățăm să ne dăruim fără să cerem nimic în schimb. Timpul și energia puse în lucrarea Bisericii devin o jertfă plăcută lui Dumnezeu. Sfântul Ioan Gură de Aur ne învață că „Biserica este ca o cetate, și fiecare credincios este o piatră care o întărește.”

Într-o lume marcată de izolare și individualism, parohia este o ancoră de comuniune, un refugiu de pace și un laborator de sfințenie. A participa activ la viața parohiei înseamnă a contribui la sfințirea personală, dar și la zidirea celorlalți. Tinerii pot aduce entuziasm și energie, vârstnicii – înțelepciune și experiență, iar copiii – proșpețime și sinceritate. Fiecare are un loc, fiecare contează.

De aceea, îndemnul nostru este: Nu stați pe margine! Veniți mai aproape, cereți preotului un mod prin care să vă implicați, găsiți-vă locul și rostul. Fiți făclii aprinse în Biserica lui Hristos, nu doar martori, ci mădulare vii, lucrătoare și iubitoare.

****Doamne, fă din parohia noastră un loc al iubirii Tale, al slujirii smerite și al păcii cerești. Amin.****

Sfântul Irodion de la Lainici – 3 Mai

În fiecare an, pe data de 3 mai, Biserica Ortodoxă Română îl cinstește pe Sfântul Cuvios Irodion de la Mănăstirea Lainici, unul dintre marii isihști și duhovnici ai neamului nostru. Viața sa sfântă, smerenia adâncă și rugăciunea neîncetată au făcut din el un stâlp al monahismului românesc din secolul al XIX-lea.

Sfântul Irodion s-a născut în 1821, în Bucovina, și a intrat de tânăr în viața monahală. A venit la Mănăstirea Lainici în 1851, unde a devenit duhovnic, stareț și luminător sufletească pentru mulți călugări și credincioși. Timp de peste 40 de ani, a fost păstorul acestei lavre din munții Gorjului, în vremuri grele, dar și pline de har.

Sfântul Calinic de la Cernica, mitropolit al Olteniei, l-a numit „lumină în sfeșnic” și „mare duhovnic”. Era căutat de mii de suflete care se spovedeau la el, primeau sfat, mângâiere și rugăciune. Deși bolnav în ultimii ani ai vieții, nu și-a pierdut râvna. Rămânea ore întregi în biserică, în rugăciune tăcută, iar chipul său strălucea de blândete.

După moartea sa, în 1900, mormântul său a devenit loc de pelerinaj, iar evlavia poporului a crescut în timp. În anul 2011, Mănăstirea Lainici a descoperit sfintele lui moaște, răspândind bună mireasmă și minuni, spre întărirea credinței.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a trecut în rândul sfinților în anul 2011, cu ziua de prăznuire la 3 mai. De atunci, Sfântul Irodion este chemat în rugăciuni ca mijlocitor în fața lui Dumnezeu, ocrotitor al celor împovărați, al monahilor și al celor ce caută liniștea inimii.

Rugăciune către Sfântul Irodion de la Lainici:

„Sfinte Cuvioase Părinte Irodion, rugător neîncetat și păstor blând, roagă-te pentru noi, cei ce te cinștim cu evlavie. Ajută-ne să dobândim pacea sufletului, smerenia inimii și dragostea pentru Hristos, precum ai avut tu în viața ta. Amin.”

(Biserica are spre închinare părțile din moaștele sfântului)

**Sfântul Cuvios
Mucenic Efrem cel Nou**

Sfântul Cuvios Mucenic Efrem cel Nou este grabnic ajutor, mijlocitor pentru cei deznădăjduți și vindecător al celor grav bolnavi. Sfânt Efrem este numit "nou-arătat", pentru că a devenit cunoscut recent, prin descoperire dumnezeiască. Mucenicia sa este serbată pe data de 5 mai, iar descoperirea moaștelor sale pe 3 ianuarie.

Sfântul Efrem cel Nou a trăit între anii 1384 și 1426 dar a fost aproape necunoscut până în secolul al XX-lea, devenind foarte cinstit astăzi pentru ajutorul pe care îl oferă, prin mila lui Dumnezeu, tuturor celor care îi solicită aceasta. Deoarece a ajutat mulți tineri aflați în situații limită, Sfântul Efrem cel Nou este socotit și ocrotitorul celor dependenți de droguri, al celor cuprinși de depresie și al celor deznădăjduți.

Sfântul Cuvios Mucenic Efrem cel Nou se descoperă Maicii Macaria

Sfântul Cuvios Mucenic Efrem cel Nou a fost ucis de turci în urmă cu aproape șase secole, după ce viețuise la Mănăstirea Maicii Domnului din actuala localitate Nea Makri, Sfântul Efrem a rămas, smerit, în mormânt, până în anul 1950, la 524 ani după moartea sa martirică. În acel an al secolului trecut, Sfântul Efrem cel Nou s-a arătat aievea unei maici pline de smerenie și duh, pe nume Macaria, spunându-i unde sunt cinstitele sale moaște. Descoperirea aceasta minunată a fost doar începutul a ceea ce au putut realiza marea smerenie a Sfântului Efrem și suferința pe care a răbdat-o în timpul vieții. Aprinzându-se de râvnă pentru cunoștința Sfinților lui Dumnezeu și vrând să afle nemijlocit cum viețuiau și se osteneau vechii pustnici greci, ea s-a retras la Nea Makri, într-un loc în care se știa prin tradiție că este una dintre cele mai vechi vetre pustnicești ale ținutului.

După multă rugăciune și statornicie în râvna lăuntrică pentru a afla cum viețuiseră Sfinții nevoitori ai acelor locuri,

Mântuitorul Hristos i-a descoperit Maicii Macaria osemintele Sfântului Mare Mucenic Efrem. Acest lucru se petrecea la 3 ianuarie 1950, când Maica Macaria se apropia de vârsta de 40 de ani, foarte apropiată de a celui ale cărui moaște i-au fost descoperite de Mântuitorul. Iată cât de minunat a lucrat Domnul, dăruind drept răspuns Maicii Macaria nu un cuvânt, ci un Sfânt de o vârstă foarte apropiată de a ei. Cu adevărat, cuvintele cele mai frumoase ale lui Dumnezeu sunt chiar Sfinții.

Maica Macaria

Prin viața și mărturia sa neîncetată, Maica Macaria a vestit tuturor cele descoperite de către Sfântul Efrem, pe locul unde fuseseră aflate sfintele moaște ridicându-se o Mănăstire închinată Marelui Mucenic. Până la sfârșitul vieții sale, stareța Macaria a fost o adevărată pildă de credință și rugăciune, urmând pe cât i-a fost cu putință nevoițele și ostenele pustnicești ale Sfântului Efrem. Cuvioasa Macaria a trecut la cele veșnice la 23 aprilie 1999, la praznicul Sfântului Gheorghe, fiind în vârstă de 88 de ani.

Viața Sfântului Cuvios Mucenic Efrem cel Nou

Din descoperirile dumnezeiești pe care Sfântul Efrem le-a făcut nemijlocit Maicii Macaria, precum și altor viețuitoare ale obștii sau apropiați ai Mănăstirii, s-a conturat o biografie al cărei autor este însuși Sfântul Efrem. Numele său din lume a fost Constantinos Morfis și s-a născut în orașul Trikala, în 14 septembrie 1384, în ziua prăznuirii Sfintei Cruci. Sfântul Efrem a rămas de mic orfan de tată și a crescut în multe nevoi dimpreună cu mama sa văduvă și cei șase frați ai lui. Dar harul lui Dumnezeu a mângâiat adeseori inimile lor, iar mai apoi a ridicat din mijlocul lor un mare Sfânt al Bisericii Mântuitorului Hristos.

În anul 1393, orașul Trikala din regiunea Thessalia a fost cucerit de otomani, iar în 1395, în Tesalonic au început "recrutările" de noi soldați pentru armata turcă.

Acești soldați, numiți și ieniceri, nu erau nimic altceva decât băieți și tineri creștini cu vârsta cuprinsă între 14 și 20 de ani. Ei erau luați cu sila de mici din familiile lor, fiind crescuți într-un regim cazon și auster de către turci, spălându-li-se mințile și fiind îndoctrinați cu credința islamică. Ajunși la vârsta la care puteau fi sacrificați pentru țelurile sultanului, ei deveneau armata de bază și totodată corpul de elită al soldaților Imperiului Otoman.

Pe când avea 14 ani, în 1398, pentru a nu fi luat cu sila în oștile turcești, Sfântul Efrem și-a părăsit mama văduvă și frații și a intrat în Mănăstirea Bunei-vestiri de pe Muntele Amonon din Attica, unde a viețuit vreme de aproape 27 de ani, trăind în curăție, ascultare și mari nevoițe pustnicești, devenind locaș al Sfântului Duh. După ce a împlinit 30 de ani, Sfântul Efrem a primit hirotonia întru preot.

În anul 1424, turcii au cotoplit Mănăstirea și au distrus-o, măcelărindu-i ori decapitându-i pe toți călugării din obște. Deoarece Sfântul Cuvios Mucenic Efrem cel Nou se nevoia într-o peșteră pustnicească, a fost izbăvit de această moarte cumplită. Însă în timpul unei razii din toamna anului 1425, Sfântul a fost aflat de turci în Mănăstire și a fost robit de îndată.

Martiriul Sfântului Cuvios Mucenic Efrem cel Nou

Din ziua de 14 septembrie, când împlinea 41 de ani, Sfântul Efrem și-a început urcușul mucenicesc, căci vreme de opt luni și jumătate turcii l-au chinuit în fel și chip, nădăjduind să-l facă să se lepede de Hristos și să-l mărturisească pe Alah

drept Dumnezeu. Astfel, ziua de 14 septembrie a devenit pentru Sfântul Efrem o a doua naștere prin crucea pătimirilor.

Rămânând netulburat și luminos prin rugăciune și credință, Sfântul Cuvios Mucenic Efrem cel Nou a fost torturat în chip cumplit de către turci, chiar în curtea Mănăstirii în care se nevoise atâția ani. Apoi turcii l-au închis într-o cămăruță mică, fără hrană sau apă, bătându-l în fiecare zi și sperând că-l vor birui și se va lepăda de Hristos pentru a deveni musulman. Vreme de mai multe luni, Sfântul Efrem a îndurat chinuri și torturi groaznice. Când turcii au priceput că orice vor face Sfântul va rămâne credincios lui Hristos au hotărât să-l omoare la praznicul Învierii, spre mai multă batjocorire a creștinătății.

Din pricină că turcii nu au izbutit să-l înfrângă pe Sfântul Cuvios Mucenic Efrem cel Nou prin nici un fel de chin, dar și pentru ca el să nu fie o pildă de stăruință în credința în Hristos, păgânii l-au spânzurat cu picioarele în sus de un dud și i-au înfipt un tăciune aprins în pânțele. Rugăciunea către Dumnezeu a fost nedezipită de buzele Sfântului Efrem și astfel a avut putere să biruiască până în sfârșit toate caznele agarenilor, iar sufletul și l-a dat lui Dumnezeu tot într-o rugăciune.

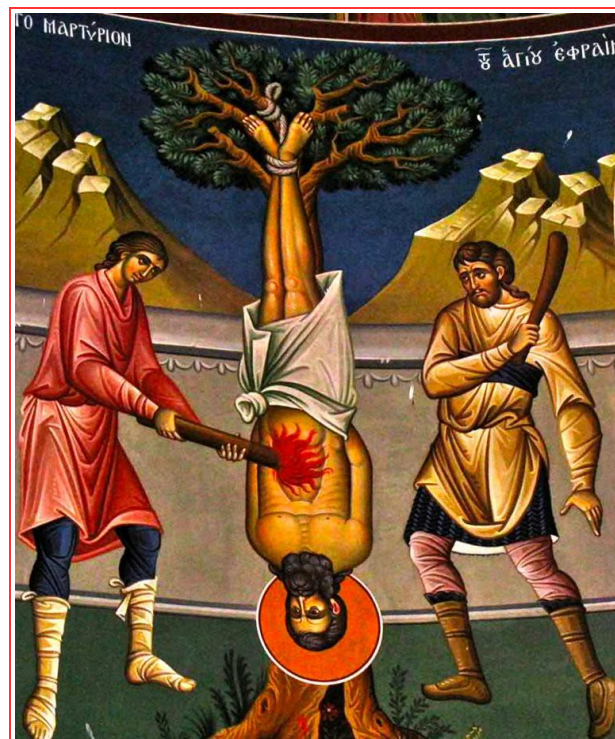
Trebuie știut că Sfântul Efrem este nepărtinitor și răspunde cu grabire tuturor celor care i se roagă cu credință, indiferent în ce colț al lumii s-ar afla cel care îl cheamă în ajutor.

Minunile, binefacerile și ajutorul pe care le dăruiește Sfântul Efrem ni-l descoperă ca pe un Părinte foarte apropiat și nespus de bun, care nu numai că ne știe toate durerile, ci ne și poate ajuta ca nimeni altcineva. Dumnezeu este Cel Care i-a dat Sfântului Efrem puterea de a face atât de multe minuni

în generația noastră. Sfântul Cuvios Mucenic Efrem cel Nou se arată în chip văzut și vorbește cu oamenii în mod repetat și cât se poate de firesc. El dăruiește mângâiere ori tămăduire celor care poartă crucea bolilor incurabile, încât doctorii ajung să fie uimiți că se găsește vindecare acolo unde știința medicală nu poate decât să spună că nu mai e nimic de făcut.

Moaștele Sfântului Cuvios Mucenic Efrem cel Nou

Dumnezeu ni le dăruiește pe toate acestea, pentru ca prin ele să ajungem să cunoaștem bunătatea și nespusa Sa milostivire și să nu ne pierdem nădejdea în El în acest veac al apostaziei și urâciunilor, al lipsei de dragoste și al prisosului trupesc.

PROGRAMUL LITURGIC PE LUNA MAI

Preot Paroh
Marius D Dumitrescu
Tel: 917.592.2571

Vineri, 2 Mai

- Acatistul Sfintei Învieri – ora 18:00

Sâmbătă, 3 Mai

- Sfânta Liturghie și Parastas – ora 08:30
- Vecernie și Paraclisul Maicii Domnului – ora 18:00

Duminică, 4 Mai

- Utrenie și Sfânta Liturghie – ora 08:30
 - Cateheză: „RIDICAREA LA RANGUL DE PATRIARHIE” – ora 12:00
-

Vineri, 9 Mai

- Acatistul Sfintei Învieri – ora 18:00

Sâmbătă, 10 Mai

- Sfânta Liturghie și Parastas – ora 08:30
- Vecernie și Paraclisul Maicii Domnului – ora 18:00

Duminică, 11 Mai

- Utrenie și Sfânta Liturghie – ora 08:30
 - Cateheză:
„Autocefalia Bisericii Ortodoxe Române: Drumul spre consolidarea prestigiului și autorității în Ortodoxie” – ora 12:00
-

Vineri, 16 Mai

- Acatistul Sfintei Învieri – ora 18:00

Sâmbătă, 17 Mai

- Sfânta Liturghie și Parastas – ora 08:30
- Vecernie și Paraclisul Maicii Domnului – ora 18:00

Duminică, 18 Mai

- Utrenie și Sfânta Liturghie – ora 08:30
-

Marți, 20 Mai

- Vecernie – ora 18:00

Miercuri, 21 Mai

SFINȚII ÎMPĂRAȚI CONSTANTIN ȘI ELENA

- Utrenie și Sfânta Liturghie – ora 08:30

Vineri, 23 Mai

- Acatistul Sfintei Învieri – ora 18:00

Sâmbătă, 24 Mai

- Sfânta Liturghie și Parastas – ora 09:00
- Vecernie și Paraclisul Maicii Domnului – ora 18:00

Duminică, 25 Mai

- Utrenie și Sfânta Liturghie – ora 08:30

Miercuri, 28 Mai

- Vecernie și Litie – ora 18:00

Joi, 29 Mai - ÎNĂLȚAREA DOMNULUI

- Utrenie și Sfânta Liturghie – ora 08:30

Sâmbătă, 31 Mai

Hramul Înălțării Domnului – la Mănăstirea Sf. Dumitru,
Middletown, NY

(Utrenia și Sf. Liturghie Arhierească se vor savârși la
mănăstirea Sf. Dumitru)

Duminică, 1 Iunie

Vizita pastorală a I.P.S. Mitropolit Nicolae la parohia

„Sf. Nicolae și Sf. Gheorghe”

- Utrenie și Sfânta Liturghie Arhierească – ora 08:30

Gândul lunii Mai: Lumina Învierii și Primavara Sufletului

**„Să răsară în inima ta Hristos, precum
răsare soarele primăverii peste pământul
însetat de lumină. Fiecare faptă bună este
o floare a Învierii în suflet.”**

— Inspirat din gândirea Sfinților Părinți

Luna mai ne aduce nu doar frumusețea primăverii în natură, ci și revărsarea harului pascal în inimile noastre. După Sfintele Paști, Hristos continuă să lumineze sufletele noastre precum soarele care, cu blândețe, încălzește pământul și îl face să înverzească.

În același fel, **inima care se deschide rugăciunii, milosteniei și iertării înflorește în lumină.** Așa cum pomii dau rod după ploaie și soare, așa și omul duhovnicesc rodește după ce se adapă din izvorul Învierii și se lasă pătruns de lumina harului. Nu e de ajuns să spunem „Hristos a

înviat” cu buzele – trebuie să o spunem și cu faptele, cu zâmbetul, cu mâna întinsă către cel lipsit, cu tăcerea binevoitoare atunci când am putea osândi.

Sfântul Efrem Sirul spune:

„Cel ce are în inimă Învierea, nu poate trăi altfel decât iubind.”

Luna mai este a florilor, dar și a sufletelor care pot înflori. Este o lună în care Biserica ne cheamă la *a trăi în lumina Învierii* zi de zi – prin prezența la slujbe, prin împărtășire, prin apropiere de aproapele. Fiecare faptă bună, fiecare gând curat și fiecare rugăciune sinceră este o floare pe altarul inimii. Să nu lăsăm ca vânturile grabei și grijilor lumești să ne usuce grădina sufletului, ci să lucrăm, cu nădejde și bucurie, în ogorul vieții veșnice.

Așadar, în această lună plină de lumină și viață, să ne lăsăm sufletele luminate de Hristos și să devenim noi înșine lumini în lume.

Înaltarea Domnului

**Predica Înaltpreasfințitului Părinte Calinic -
Arhiepiscopia Sucevei și Rădăuților**

Informații legate de acest praznic împărațesc se găsesc la Sfinții Atanasie al Alexandriei, Ioan Gură de Aur, Grigorie de Nyssa, Eusebiu de Cezareea, Fericitul Augustin și alții, dar și în *Constituțiile Apostolice*, iar pelerina Egeria, în jurnalul său de călătorie, descrie festivitățile care aveau loc în Biserica „Nașterii Domnului” din Betleem cu această ocazie.

La început, Înălțarea Domnului și Cincizecimea se serbau împreună, Înălțarea fiind considerată preludiul Cincizecimii. Legătura dintre Înălțare și Cincizecime se descoperă în cuvintele Mântuitorului: „Dacă nu Mă voi duce, Mângâietorul nu va veni la voi, iar dacă Mă voi duce, Îl voi trimite la voi.” (Ioan 16, 7).

Începând cu secolul al V-lea, când cele două sărbători au intrat în tradiția Bisericii, ele s-au separat. Probabil că s-a avut în vedere Canonul 43 al Sinodului local de la Elvira (Spania, 300), care condamna practica respectării unei sărbători la 40 de zile după Înviere în detrimentul serbării Cincizecimii.

Sărbătoarea își are fără îndoială o motivație scripturistică. Sfântul Evanghelist Luca spune că Înălțarea Domnului a avut loc la 40 zile după Învierea Sa, adică după ce Hristos „S-a și înfățișat pe Sine viu după patima Sa, prin multe semne doveditoare, arătându-li-Se (Apostolilor, *n.n.*) timp de patruzeci de zile și vorbind cele despre Împărăția lui Dumnezeu.” (Fapte 1, 3).

În sinagoga din Capernaum, Iisus i-a întrebat pe apostoli: „Dacă veți vedea pe Fiul Omului suindu-Se acolo unde era mai înainte?” (Ioan 6, 62). Acesta era de fapt răspunsul Său dat celor care murmurau împotriva Lui, atunci când le-a zis: „Eu sunt Pâinea cea vie, Care S-a pogorât din cer. Cine mănâncă din pâinea aceasta viu va fi în veci. Iar Pâinea pe care Eu o voi da pentru viața lumii este trupul Meu.” (Ioan 6, 51).

În *Cuvântarea de despărțire*, Hristos le-a spus: „Mă duc să vă gătesc loc.” (Ioan 14, 2); altădată, „Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl

vostru și la Dumnezeuul Meu și Dumnezeuul vostru.” (Ioan 20, 17).

Momentul Înălțării Domnului a fost anunțat de Hristos Însuși cu prilejul înfățișării înaintea arhierilor: „De acum veți vedea pe Fiul Omului șezând de-a dreapta Puterii și venind pe norii cerului.” (Matei 26, 64).

În *Rugăciunea arhierească* spune: „Eu Te-am preaslăvit pe Tine pe pământ; lucrul pe care Mi l-ai dat să-l fac l-am săvârșit. Și acum, preaslăvește-Mă Tu, Părinte, la Tine însuși, cu slava pe care am avut-o la Tine mai înainte de a fi lumea.” (Ioan 17, 4-5).

Înălțarea Mântuitorului Iisus Hristos a adeverit spusele pe care El Însuși le-a rostit în fața apostolilor și, îndată ce acestea s-au împlinit, ei au fost încredințați de adevărul că „nimeni nu s-a suit în cer, decât Cel Ce S-a coborât din cer, Fiul Omului, Care este în cer. Și după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, așa trebuie să Se înalțe Fiul Omului, ca tot cel ce crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” (Ioan 3, 13-15).

Până și psalmistul David a anticipat evenimentul: „Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trâmbiță.” (Psalmii 46, 5); sau: „Ridicați, căpetenii, porțile voastre și vă ridicați porțile cele veșnice și va intra Împăratul slavei.” (Psalmii 23, 7).

Sfântul Grigorie de Nyssa, comentând viziunea profetului Isaia, spune că îngerii se plecau peste țările cerului, întrebându-se uimiți: „Cine este Cel ce vine împurpurat, cu veșmintele Sale mai roșii decât ale celui ce culege la vie, cu podoabă în îmbrăcămintea Lui și mândru de belșugul puterii Lui?” (Isaia 63, 1).

Aceste detalii exprimă legătura evenimentului cu profețiile făcute încă din perioada *Vechiului Testament*, arătând împlinirea profeției lui David despre Înălțarea Domnului.

În *Noul Testament*, Sfinții Evangheliști Marcu și Luca acordă momentului Înălțării Domnului doar câteva cuvinte; desigur, ele sunt pline de învățături dogmatice, relatările concentrându-se pe ultimele cuvinte ale Mântuitorului, care stabilesc și definesc rolul și semnificația Bisericii în lume și legătura ei cu Dumnezeu.

Sfântul Evanghelist Marcu spune că ultima întâlnire a Mântuitorului cu apostolii, în Ierusalim a avut loc când cei unsprezece stăteau la masă. Aici, Iisus i-a certat „pentru necredința și împietrirea inimii lor, căci n-au crezut pe cei ce-L văzuseră înviat” (*Marcu 16, 14*).

Apoi, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim până ce nu vor fi botezați cu Duhul Sfânt (*Fapte 1, 5*). Sfântul Evanghelist Marcu prezintă în treacăt momentul: „Deci Domnul Iisus, după ce a vorbit cu ei, S-a înălțat la cer și a șezut de-a dreapta lui Dumnezeu.” (*Marcu 16, 19*).

Sfântul Evanghelist Luca prezintă mai întâi încredințarea ucenicilor de către Iisus despre realitatea Învierii Sale, prin faptul că mănâncă alături de ei pește fript și fagure de miere și totodată le tâlcuiește cele scrise de proroci despre El. Apoi, consemnează: „I-a dus afară până spre Betania și, ridicându-și mâinile, i-a binecuvântat. Și pe când îi binecuvânta, S-a despărțit de ei și S-a înălțat la cer.” (*Luca 24, 50-51*).

În relatarea pe care a făcut-o în *Faptele Apostolilor*, Sfântul Evanghelist Luca redă într-o descriere mai detaliată faptul Înălțării Domnului la cer, aducând noi amănunte privind acest eveniment. El spune că, după ce a petrecut cu ei timp de 40 de zile de la Învierea Sa, le-a poruncit să nu părăsească Ierusalimul (*Fapte 1, 4-5*), ci să aștepte Pogorârea Sfântului Duh, pentru a deveni martorii Lui până la marginile pământului.

Și acestea zicând, „pe când ei priveau, S-a înălțat și un nor L-a luat de la ochii lor. Și privind ei, pe când El mergea la cer, iată

doi bărbați au stat lângă ei, îmbrăcați în haine albe, care au și zis: Bărbați galileeni, de ce stați privind la cer? Acest Iisus care S-a înălțat de la voi la cer, astfel va și veni, precum L-ați văzut mergând la cer.” (*Fapte 1, 9-11*).

Sfinții Apostoli Petru și Pavel în *Efesenii 1, 20*; *Evrei 9, 12, 24*; *10, 12*; *1 Petru 3, 22* scriu și ei despre acest eveniment, mai ales pentru a sublinia dumnezeirea lui Iisus Hristos.

Hristos S-a înălțat la cer prin propria-I putere dumnezeiască, cu același trup cu care a înviat; un trup transfigurat, un trup care nu se mai supunea legilor materiei. Trupul Domnului Iisus înviat era capabil să biruie legile naturale, precum cea a gravitației, lege care ne ține legați de pământ.

Însă paradoxul Înălțării Domnului constă în faptul că Hristos S-a înălțat pentru a rămâne pururea cu cei care cred în Evanghelia Sa: „Și iată, Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” (*Matei 28, 20*). Nu-și părăsește moștenirea câștigată cu scump Sângele Său. Rămâne nedespărțit de ea.

El S-a înălțat, dar izvorul învățaturii Sale – *Evanghelia* și *Sfânta Euharistie* – ne-a rămas nouă, celor botezați, prin care Hristos va fi prezent în noi, cu noi și în mijlocul nostru până la sfârșitul veacurilor; totodată, Hristos lucrează prin puterea pe care Duhul Sfânt o dă preoților Bisericii prin Taina Preoției.

Teologii numesc Înălțarea Domnului sărbătoarea mântuirii împlinite. Dacă prin Jertfa și Învierea lui Hristos actul de mântuire a lumii s-a împlinit, prin Înălțarea Sa la cer Hristos a consfințit opera de mântuire a întregii omeniri. De altfel, Înălțarea Domnului cu trupul la cer semnifică îndumnezeirea fapturii omenești (*II Petru 1, 4*). Prin Hristos, omenirea întreagă se înalță la cer, căci firea umană, prin trupul înviat al Domnului, s-a preaslăvit cu El în Sfânta Treime. „Prin preaslăvita Ta Înălțare ai îndumnezeit trupul pe care l-ai luat și l-ai cinstit cu șederea de-a dreapta Tatălui”, glăsuiește *Rugăciunea a treia din Rânduiala Sfintei Împărtășanii*.

Înălțarea Domnului este dovada că oamenii sunt creați pentru a moșteni viața veșnică; nu pentru a moșteni pământul, ci pentru a se înălța la cer; nu pentru mormânt ori putreziciune, ci pentru slavă. De aceea, Înălțarea Domnului este mărturia că Fiul lui Dumnezeu nu a părăsit lumea, ci a păstrat o legătură neconținută cu oamenii, cu apostolii în primul rând, pentru ca ei înșiși – și prin ei și noi – și toți oamenii să se convingă de adevărul Învierii. Și abia după ce ei s-au convins, spune părintele Dumitru Stăniloae, a venit Înălțarea Lui cu trupul „de-a dreapta lui Dumnezeu-Tatăl”. Este ceea ce sesiza Sfântul Chiril din Alexandria într-un cuvânt al lui Iisus: „Mă veți face să mă înalț; Mă veți înălța”.

Și după ce umanitatea Lui a ajuns pe deplin lăcaș al Duhului, abia atunci S-a revărsat Duhul deplin peste întreaga umanitate.

Deși Hristos nu mai este în lume cu trupul, prezența Lui spirituală cuprinde întregul univers al Bisericii, trupul Său tainic, al cărui cap El este, lăsând ca toate cele lumești ale pământului să se micșoreze până la transfigurarea lor totală, când Dumnezeu va fi „totul într-o dată”, prin Biserica Sa – „plinirea Celui ce plinește toate într-o dată” (*Efesenii* 1, 23).

De aici și caracterul eshatologic al sărbătorii, concentrat în afirmația îngerilor: „Bărbați galileeni, de ce stați privind la cer? Acest Iisus care S-a înălțat de la voi la cer, astfel va și veni, precum L-ați văzut mergând la cer.” (*Faptele* 1, 11).

Așadar, Hristos va veni iarăși într-o slava Sa „ca să judece viii și morții”, cum mărturisim în *Simbolul de credință*. Însă propria-I Parusie nu este știută de nimeni (*Matei* 24, 26). În acest sens, vine și Biserica, în această zi a Înălțării Domnului, cu rugăciunile ei, pentru ca toți cei aflați în această așteptare, din toate timpurile și locurile, să se împărtășească de slava împărăției lui Dumnezeu.

Astăzi se face și pomenirea eroilor care s-au jertfit pentru neam, credință și țară.

Se estimează că în timpul Primului Război Mondial în țara noastră au murit peste 1.000.000 de militari și civili. Atunci, întreaga populație a țării a fost implicată în procesul strângerii rămășițelor acestor eroi, care au fost înhumate în cimitire sau în curțile bisericilor.

Data fiind această situație, prin Decretul-Lege nr. 4.106/12.09.1919 s-a înființat, sub patronajul Reginei Maria, *Societatea Mormintele eroilor căzuți în război (Cultura eroilor)*, iar prin Decretul-Lege nr. 1693/4.05.1920 – consfințit de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române – s-a hotărât ca *Ziua Eroilor* să fie sărbătorită cu prilejul Înălțării Domnului, fiind decretată astfel drept *Sărbătoare Națională Bisericească*. România este primul stat modern în care eroii străini sunt asimilați eroilor naționali.

În 1923 a fost inaugurat mormântul *Ostașului necunoscut*, în parcul bucureștean Carol I.

În perioada comunistă, *Ziua Eroilor* era celebrată pe 9 mai, împreună cu *Ziua Independenței* de stat a României și a victoriei asupra fascismului. Din 1990 s-a revenit la sărbătorirea eroilor în ziua Înălțării Domnului, fapt oficializat prin Legea nr. 48/1995 și nr. 379/2003. Comemorarea lor a fost stipulată și în *Tratatul de la Versailles*.

Războaie și convulsii sociale au fost, sunt și vor fi. *Scriptura* și istoria stau mărturie în acest sens. Armata a existat dintotdeauna; nu a fost niciun timp în care ea să nu fi existat. La români, fiecare bărbat a fost militar. Cu toate acestea, nimeni nu cunoaște cu exactitate numărul eroilor români care s-au jertfit pentru România întrucât războaiele pe care le-am purtat în istorie ne-au răpit până și timpul de a-i număra și identifica pe toți cei căzuți la datorie.

Am fost un neam așezat în calea tuturor răutăților, spune cronicarul. Țara a fost nevoită să se apere de mânia celor fără neam și țară. Militarul român a stat permanent de veghe, mereu în stare de luptă. Cu păgânii, militarii noștrii nu aveau țară de împărțit.

Eroismul este o rezultată a patriotismului caracterizat prin dragostea de credință, neam și țară. Eroii au fost modele de devotament, sacrificiu și abnegație pentru valorile fundamentale ale identității și spiritualității poporului. Ei au fost întocmai Sfântului Pavel, care nu a ezitat niciodată „să se jertfească pentru neamul său” (Fapte 28, 19; Romani 9, 2-3). Au fost gata oricând pentru sacrificiul suprem, conform jurământului militar.

Eroii, ca și sfinții, nu sunt din mit sau din legendă, ci ei au fost militarii – generali, ofițeri, subofițeri și soldați, secundați în situațiile de limită de tineri și bătrâni, de bărbați și femei, de elevi și studenți, de țărani și muncitori, de preoți și teologi – care și-au îndeplinit responsabilitățile, din conștiință, cu hotărâre și caracter. Ei au fost gata oricând să-și asume nobila condiție de eroi ai neamului pe care l-au slujit cu jertfelnicie.

Virtuțile militare și valorile creștine au însemnat pentru ei, într-un tot unitar, *alfa și omega* unei vieți împlinite. S-au mișcat între aceste două coordonate cu seninătatea pe care ți-o imprimă conștiința unei datorii împlinite. Pentru ei, valorile fundamentale – cum ar fi datoria, onoarea și patria – nu au fost numai cuvinte de complezență.

Au fost eroi și în timpul domniei lui Alexandru voievod, și în timpul lui Lațco voievod, și în timpul lui Vlaicu voievod, și în timpul lui Radu I și Dan I, și în timpul lui Alexandru cel Bun, și în timpul lui Roman, Ștefan I și Iuga voievod, și în timpul lui Mircea cel Bătrân, Vlad Țepeș și Radu cel Mare, și în timpul lui Ștefan cel Mare, și în timpul lui Bogdan al III-lea și Ștefăniță vodă, și în timpul lui Neagoe Basarab, Petru Rareș, Alexandru Lăpușneanu, Mihai Viteazul, Petru Șchiopul, Radu

Ștefan, și în timpul Movileștilor și în timpul lui Ștefan Tomșa, Vasile Lupu și Matei Basarab, Gheorghe Duca, Șerban Catacuzino, Constantin Brâncoveanu, și în timpul Cantemireștilor, și în timpul domnilor fanarioți, și în timpul ghiculeștilor și a sturzeștilor, și în timpul regilor.

Eroii au luptat împotriva celor care au vrut să ne răpească patrimoniul național și spiritual, fie otomani, fie tătari, fie maghiari, fie slavi, fie polonezi, fie O astfel de atitudine nici Dumnezeu nu o condamnă, ea fiind în concordanță cu învățătura Bisericii.

Cei care au ținut la neamul lor nu și-au înclinat capul, nici nu și-au întors obrazul, ci s-au angajat în luptă. În atari situații, Dumnezeu cere omului alte măsuri comportamentale, mai ales atunci când este în discuție credința, neamul și țara.

Sigur, pacea este preferabilă războiului, dar nu cu orice preț. Dacă sfinții noștri voievozi nu ar fi luat atitudine, să fiți încredințați că astăzi nu am fi fost nici români și nici creștini. Iar dacă nu ar fi fost eroii care să fi luat atitudine împotriva comunismului, mulți dintre ei sfârșind în temnițe, în lagăre și în închisori, astăzi nu am fi avut nici Paști și nici Crăciun. Iar dacă în 1989 nu ar fi fost tinerii eroi, care să spună *Nu!* ateismului, Dumnezeu ar fi fost scos în afara hotarelor țării noastre. Or, ce ar fi însemnat neamul și țara fără Dumnezeu?!

Eroii au trecut cu demnitate peste hotarele acestei lumi, lăsându-ne modelul și convingerea că istoria unui neam este pentru fiecare o istorie a slujirii acestuia. De aceea, gloriile lor au rămas neperitoare.

Fie ca toți eroii neamului, pentru rugăciunile Sfintei noastre Biserici, să se înregistreze în rândul sfinților militari din Împărăția lui Dumnezeu!

Program de rugăciune zilnic (recomandare)

Dimineața

1. Rugăciuni de dimineață ...
 - „*Slavă Ție, Dumnezeu nostru, slavă Ție!*”
 - Rugăciunea Împărate ceresc, Trisaghionul (Sfinte Dumnezeule...), ...*Tatăl nostru*...
 - Psalmul 50
 - Rugăciune către Domnul Hristos:
„Doamne, Cel ce ai biruit moartea cu moartea Ta și ai adus lumii viață, luminează-mi această zi și întărește-mă să trăiesc în lumina Învierii Tale. Amin.”
2. Acatistul Sfintei Învieri a Domnului
3. 5–10 minute de citire din Psaltire
 - Recomandat: o catismă pe zi
4. 3–5 minute de rugăciune a inimii : Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul

Seara

1. Paraclisul Maicii Domnului
 - Se citește cu pace și evlavie, meditație asupra stihirilor
2. Rugăciune către Sfântul Nicolae

„O, Sfinte Ierarhe Nicolae, păstor blând și făcător de minuni, vino în ajutorul meu și al familiei mele, păzește-ne în pace, apără-ne de rău și mijlocește pentru mântuirea noastră înaintea lui Hristos Dumnezeu.”

3. Rugăciune către Sfântul Gheorghe

„Sfinte Mare Mucenice Gheorghe, biruatorule al vrăjmașilor și luminătorule al celor în nevoie, roagă-te lui Dumnezeu pentru întărirea noastră în credință, curaj în luptă și iubire în slujire.”

4. Rugăciuni de seară (scurtate)

- Psalmul 50
- Mărturisirea gândurilor și cerere de iertare:
„Doamne, iartă-mă pentru tot ce am greșit azi cu gândul, cu cuvântul și cu fapta.”

5. 5–10 minute de lectură duhovnicească

- *Sfânta Scriptură, Viețile Sfinților sau scrieri patristice*

6. Rugăciunea inimii (în liniște sau la metanie)

- „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă...” (5–10 min)

Mulțumiri și Intenții

În această lună a înnoirii și luminii pascale, dorim să aducem mulțumire lui Dumnezeu pentru toate binefacerile revărsate asupra comunității noastre parohiale și să înălțăm rugăciuni pentru toți cei care fac posibilă lucrarea Bisericii în mijlocul lumii.

✧ Mulțumiri din inimă

- Mulțumim tuturor credincioșilor care, cu inimă bună și jertfelnică, sprijină parohia noastră prin donații, muncă voluntară, prezență la slujbe și rugăciune. Fiecare gest de dragoste este o piatră vie în zidirea Bisericii lui Hristos.
- Mulțumim familiilor care aduc copiii la biserică, tinerilor care se implică în activități, persoanelor în vârstă care, prin răbdare și rugăciune, ne sunt exemple de statornicie în credință.
- Aducem recunoștință celor care au sprijinit curățenia, înfrumusețarea sfântului locaș, pregătirea praznicelor și evenimentelor parohiale.

„Cine dă celui lipsit, lui Dumnezeu îi dă; și fapta lui va fi răsplătită” - **Pilde 19:17**

Rugăciuni și intenții

- Ne rugăm pentru **toți cei bolnavi trupește și sufletește**, ca Hristos, Doctorul sufletelor și al trupurilor, să le trimită tămăduire și întărire.
- Ne rugăm pentru **copiii și tinerii parohiei**, ca Maica Domnului să-i ocrotească și să-i păzească în curăție, credință și lumină.
- Ne rugăm pentru **părinții care se jertfesc pentru familiile lor**, pentru **bunicii** care se roagă în taină pentru nepoți, și pentru **toți cei care duc poveri nevăzute**, ca Domnul să le ușureze crucea.
- Ne rugăm pentru **cei plecați departe**, în alte orașe sau țări, ca Domnul să-i țină uniți în credință cu Biserica și neamul lor.
- Ne rugăm pentru **odihna sufletelor celor adormiți întru Domnul**, pomeniți la parastasele lunii acesteia, ca Hristos Cel Înviat să le dăruiască veșnică lumină și pace întru Împărăția Sa.

„Rugăciunea pentru aproapele este începutul dragostei adevărate.” - **Sfântul Siluan Athonitul**